

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om den personlige Kommuneskat.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 209 ff.)

Sagen fattes under Forhandling.

Judenrigsministeren (Hørring):

Spørgsmaalet om den mellemkommunale Betskatning og det andet Spørgsmaal, som er sat i Forbindelse dermed, nemlig Spørgsmaalet om Betskatningen af Aktieselskaber, har i en meget lang Aarrække hørt hjemme i Folketinget. Det er tillige Spørgsmaal, som have sat Sindene i Bevægelse hele Landet over, til sine Tider endog iaa meget stærkt. Allerede ved Behandlingen af Kommunalloven i 1867—68 var dette Spørgsmaal fremme i Folketinget, og i 1822—73 søgte Regeringen at bringe en Ordning til Veje ved at fremsætte et Forslag i saa Henseende, men det fandt ingen Tilslutning i Folketinget. Det blev saa efterfulgt af en Række af Forslag, fremsat ved privat Initiativ, men af disse skal jeg kun nævne et eneste, det saakaldte Monradste. Der er saa meget mere Grund til at nævne dette, som det er det eneste Lovforslag om dette Emne, der tidligere er naaet over til dette høje Ting. Det blev fremsat i Samlingen 1882—83 og naaede altsaa gennem 3dje Behandling i Folketinget. Vanskeligheden ved Gennemførelsen af en mellemkommunal Betskatning ligger jo for en meget stor Del i Ordningen med Hensyn til Formue- og Lejlighedsstatten, idet denne kræver, at den vedkommende stattepligtige ansættes til Skat efter sin hele økonomiske Stilling, altsaa samlet paa et Sted. Denne Vanskelighed havde man i det omtalte Lovforslag undgaaet, idet man ganske gik bort fra Formue- og Lejlighedsstatten og foreslog indført en ny Indtægts- og Formueskat. Smidlertid var der allerede i Folketinget Stemmer, der hævede sig herimod. I det nedsatte Udvalg var der navnlig et Mindretal, hvis Ordførere var den nuværende Minister for offentlige Arbejder, der stærkt pointerede, at man ikke burde gaa bort fra de gamle Normer for Skat til Kommunen, men at man maatte se at ordne Spørgsmaalet om den mellemkommunale Betskatning paa anden Maade, saaledes at Bedriften kom til at danne Grundlaget for den mellemkommunale Skattefordeling. Som jeg allerede har nævnt, kom dette Forslag til det høje Ting, men først i

Marts Maaned, og Tinget standsede da Behandlingen gennem en motiveret Dagsorden, i hvilken der blev henvist til den til Stede værende Trang til en Reform af den kommunale Betskatning i flere Retninger, særlig i interkommunal Henseende, hvornæst man opfordrede Regeringen til at gøre de fornødne Skridt til at forberede og fremme en saadan Reform. Regeringen gjorde derefter det Skridt at forelægge det i Folketinget vedtagne Forslag til Erklæring for Landkommunalbestyrelserne, og samtidig søgte man at indhente Materiale til en statistisk Opgørelse vedrørende de kommunale Skatteforhold. Dette Materiale kom ind, men det trak ud med Bearbejdelsen deraf, da det ikke var Regeringen muligt at faa bevilget de fornødne Midler dertil. En saadan Bevilling blev først givet i Finansaaet 1888—89, og det ledte til en delvis Bearbejdelse af dette ganske vist meget store Materiale. Denne delvise Bearbejdelse kom saa frem i Samlingen 1889. I Samlingen 1891—92 blev Sagen igen rejst i Folketinget, idet Folketingsmanden for Bræsto Amts 6te Valgkreds (Wojfen) indbragte et Forslag om personlig Kommuneskat. Da det under Forhandlingerne om dette Lovforslag viste sig, at der kunde opnaas en Forstaelse mellem Ministeriet og Folketinget angaaende de væsentligste Principper i Loven, tog Regeringen Sagen i sin Haand og fremsatte i det følgende Aar et Lovforslag om det omhandlede Emne. Det er dette Lovforslag, som nu er naaet op til det høje Ting, ganske vist ikke uden væsentlige Ændringer, der ere foretagne i Folketinget.

Jeg skal tillade mig nærmere at gennemgaa Forslaget, som det nu foreligger, uden at jeg dog skal lægge for meget Vægt paa det høje Tings Tid, og det vil findes naturligt, at jeg da særlig dvæler ved de Forandringer, der ere foretagne i Lovforslaget i det andet Ting.

Maa jeg imidlertid først minde om de almindelige Regler for Skatteudskrivning i Kommunerne. Uden for Kjøbenhavn er det jo saaledes, at det Beløb, som Kommunen aarlig behøver til sine Udgifter lignes dels paa faste Ejendomme — for Landkommunerne Hartkornet, for Kjøbstæderne Bygningerne — dels paa Formue og Lejlighed. Formue- og Lejlighedsstatten rammer kun Kommunens Beboere, det vil sige: de fysiske Personer, der have fast Ophold i Kommunen. Nu er det jo imidlertid givet, at det ingenlunde alene er disse Beboeres Ophold i Kommunen, der fremkalder Kommunens Udgifter; det maa erkendes, at Kommunernes Udgifter fremkaldes fuldt saa vel af de Erhvervs-